

ситель, който не е способенъ самъ да извърши това което е прѣдприелъ. Не бива да считамы неговѣ-тѣ жьртвѣ за недостаточнѣ, която да има нуждѣ да ся допълни съ наши-тѣ страданія и жьртвы, за да могатъ да ся опростятъ грѣхове-тѣ ни, защото съ това ный обезчестявамы Христо-вѣ-тѣ жьртвѣ.

Не бива да считамы негово-то изпълненіе на законъ-тѣ толкозь недостаточно, щото да е нужно да приложимъ и свои-тѣ си добры дѣла за да можемъ да ся оправдаемъ прѣдъ Бога. Слово-то Божіе утвърдява че ако ный не почитамы Исуса Христа и не го приемемъ за единствен-ный-тѣ и вседостаточный-тѣ нашъ Спаситель, то и той насъ нѣма да приеме. Види ся че даже и въ врѣмена-та на апостолы-тѣ, нѣкои сѣ были склонни да пригърнатъ това заблужденіе и да ся уповаватъ за прощеніе отчасти на Христо-во-то достоинство и отчасти на свои-тѣ си добры дѣла. Обаче, апостоль Павелъ искренно гы увѣщаль да ся пазятъ отъ това заблужденіе, и имъ ка-залъ : “Вы, които ся оправдавате чрѣзь законъ-тѣ, отстранихте ся отъ Христа ; отпаднѣхте отъ благодать-тѣ.” Гал. 5; 4.

И тѣй явно е отъ ученія-та на Исуса Христа и на апостолы-тѣ че за да може человекъ да стане истиненъ Христіанинъ, той трѣбва лично и отъ все сѣрдце да приеме Исуса Христа за един-ственный-тѣ и вседостаточный-тѣ свой Спаситель, и да ся уповава само на него за спасеніе-то си.